

Sygn. akt VI RCa 267/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lech Dłuski

Sędziowie: SO Jolanta Biernat - Kalinowska

SR del do SO Grzegorz Olejarczyk (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Sylwia Łastowska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2018 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego **A. W.** reprezentowanego przez matkę **K. P.**

przeciwko **P. W.**

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji małoletniego powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 29 czerwca 2018 roku

sygn. akt III RC 652/17

I. oddala apelację;

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego za drugą instancję.

K. P. działając w imieniu małoletniego powoda **A. W.** wniosła o podwyższenie alimentów od pozwanego **P. W.** na rzecz syna z kwoty 300 zł do kwoty po 1000 zł miesięcznie płatnych na dotychczasowych zasadach.

W uzasadnieniu podała, że małoletni **A.** ma 11 lat i jego potrzeby znacząco wzrosły. Natomiast pozwany poza zasądzonymi alimentami w żaden inny sposób nie przyczyniał się do utrzymania syna, nie kontaktował się z nim i nie zabiegał o spotkania. Ona wraz z synem mieszka w Wielkiej Brytanii, gdzie pracuje i zarabia ok. 850 funtów miesięcznie. Nie jest z nikim związana. Podała, że alimenty w dotychczasowej wysokości 300 zł są niewystarczające na pokrycie potrzeb małoletniego. Pozwanego natomiast stać na zapłatę alimentów w żądanej pozwem wysokości, gdyż jest funkcjonariuszem więziennym z wieloletnim stażem w Zakładzie Karnym w **B.** i jego zarobki nie są niskie. Żona pozwanego również pracuje w tym samym miejscu.

Pozwany **P. W.** w odpowiedzi na pozew uznał powództwo do kwoty po 450 zł miesięcznie. Argumentując swoje stanowisko podał, że wbrew twierdzeniom matki małoletniego, utrzymuje kontakty z synem np. poprzez komunikatory internetowe oraz cyklicznie od 2010r. spędza z synem urlop podczas letnich tygodni wakacji w Polsce. Kupuje synowi prezenty, które wysyła do Wielkiej Brytanii. Jego sytuacja majątkowa nie poprawiła się. Nadal pracuje w tym samym zakładzie pracy, na tym samym stanowisku, jego zarobki tylko nieznacznie uległy zwiększeniu. Obecnie

zarabia ok. 3100 zł miesięcznie netto. Poza powodem ma na swoim utrzymaniu dwójkę innych małoletnich dzieci. Jedno z tych dzieci jest wcześniakiem i cierpi na liczne schorzenia. Dlatego też pozwany zajął stanowisko, iż nie stać go na regulowanie alimentów na małoletniego powoda w żądanej wysokości.

Na rozprawie w dniu 25 stycznia 2018r. pozwany zaproponował tytułem ugody alimenty w kwocie 500 zł miesięcznie. Matka powoda nie zgodziła się na zaproponowaną kwotę i stwierdziła, że jest to za niska suma i nie wystarczy na utrzymanie dwunastoletniego dziecka.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2018r. w sprawie III RC 652/17 Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego P. W. tytułem podwyższonych alimentów na rzecz małoletniego A. W. kwotę po 500 zł miesięcznie, płatną do rąk matki małoletniego K. P., poczynając od 31 sierpnia 2017r. w miejsce alimentów w kwocie po 300 zł miesięcznie ustalonych ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Olsztynie w dniu 29 marca 2010r. w sprawie III RC 1241/09. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił oraz odstąpił od obciążania pozwanego kosztami sądowymi. Natomiast koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo o podwyższenie alimentów zasługiwało na częściowe uwzględnienie, albowiem zmienił się zakres usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda, który obecnie jest dorastającym nastolatkiem, a co za tym idzie wzrosły koszty jego utrzymania. Dodatkową okolicznością powodującą wzrost nakładów na utrzymanie małoletniego powoda jest także fakt, że koszty utrzymania w S. są większe niż w Polsce. Ustalając wysokość należnych alimentów Sąd Rejonowy wziął jednocześnie pod uwagę możliwości zarobkowe pozwanego, które na przestrzeni ośmiu lat podlegały zmianom. Zmieniła się także jego sytuacja życiowa, gdyż pozwany pozostaje w związku małżeńskim, z którego posiada dwójkę dzieci. Jedno z dzieci ma poważne problemy zdrowotne. Żona pozwanego pracuje w tym samym zakładzie pracy, co pozwany. Łącznie dysponują co miesiąc dochodem w wysokości ok. 7000 zł,

W ocenie Sądu Rejonowego, sytuacja majątkowa matki małoletniego powoda w porównaniu z okresem z poprzedniej sprawy alimentacyjnej uległa znacznej poprawie. K. P. pracuje bowiem jako menager w restauracji, gdzie rocznie zarabia w przeliczeniu ok. 151 000 zł w zależności od kursu funta, co daje ok. 12.000 zł miesięcznie. Pod tym względem, nawet przy uwzględnieniu wyższych kosztów utrzymania w S., jej sytuacja majątkowa jest nieporównywalnie lepsza niż pozwanego, który nawet łącznie z żoną nie jest w stanie wypracować w ciągu miesiąca takiego dochodu.

Sąd zważył jednocześnie, że to matka ponosi bieżące trudy i koszty wychowania małoletniego powoda. To ona dokłada bowiem osobistych starań do zapewnienia chłopcu dogodnych warunków rozwoju, dba o stan jego zdrowia i możliwość rozwijania jego zainteresowań, co należało uwzględnić się przy ustalaniu świadczeń alimentacyjnych. Natomiast pozwany swój obowiązek alimentacyjny realizuje wyłącznie w formie pieniężnej, głównie z racji odległości dzielącej go od syna. Dlatego też, okoliczności niniejszej sprawy, uzasadniały ustalenie obowiązku alimentacyjnego na poziomie 500 zł miesięcznie. Natomiast dochodzona pozwem kwota alimentów w wysokości 1000 zł miesięcznie jest wygórowana i nieadekwatna do jego możliwości finansowych oraz usprawiedliwionych potrzeb powoda.

Apelację od powyższego wyroku złożyła matka małoletniego powoda zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo i zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 135§1 kro poprzez błędną wykładnię polegającą na niewłaściwym ustaleniu możliwości finansowych pozwanego i jego żony, co skutkowało uznaniem, że pozwany nie jest w stanie płacić nawet alimentów zaspokajających podstawowe i bieżące potrzeby małoletniego podczas, gdy średni dochód rodziny pozwanego wskazuje na kwotę 1800 zł dochodu miesięcznie na jedną osobę w rodzinie.

2. naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 233§1 kpc, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na nieuzasadnionym uznaniu, że sytuacja materialna matki małoletniego powoda jest lepsza niż pozwanego, pomimo, że pozwany na jedną osobę w rodzinie ma ok. 1800

zł miesięcznie i żyje w kraju o dużo niższych kosztach utrzymania oraz nieuwzględnienie, że matka spełnia swój obowiązek alimentacyjny poprzez opiekę i osobiste starania w wychowanie syna

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że aktualna sytuacja rodzinna pozwanego i jego możliwości zarobkowe zasługiwała na uwzględnienie pozwu w tak niewielkim stopniu.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie alimentów zgodnie z żądaniem pozwu w wysokości 1000 zł miesięcznie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletniego powoda kosztów procesu.

Pozwany w odpowiedzi na apelację domagał się jej oddalenia.

W uzasadnieniu podał, że apelacja strony powodowej nie zawiera uzasadnionych podstaw, albowiem Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie i wysokość należnych alimentów przy uwzględnieniu potrzeb małoletniego powoda i możliwości finansowych pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja matki małoletniego powoda nie zasługiwała na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego rozstrzygnięcie zapadło na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń natury faktycznej i prawnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera argumentacji, która rozważania tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. Na podstawie aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz doświadczenia życiowego Sąd Odwoławczy nie stwierdził naruszenia normy z art. 233 kpc. Argumentacja Sądu I instancji nie zawierała błędów natury faktycznej i logicznej, z całą pewnością mieszcząc się w zakresie swobody wyznaczonej treścią tego przepisu. Podkreślić należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia zarzutu naruszenia art. 233§1 kpc wymaga wykazania, że konkretny przeprowadzony w sprawie dowód został oceniony przez sąd niezgodnie z przyjętymi regułami. Ocena dowodów polega zaś na wykazaniu prawdziwości faktów, z których strony wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Dowodami będącymi przedmiotem takiej oceny, nie mogą być zamiast faktów, wyłącznie twierdzenia, czy przekonania zawarte w zarzutach apelacji

Za takie przekonanie należy uznać bezzasadny zarzut apelacji, iż pozwany w większym stopniu winien przyczynić się do utrzymania mał. powoda łącząc 1000 zł alimentów miesięcznie, niż w utrzymaniu pozostałych, zamieszkałych w kraju dzieci (w tym jednego chorego dziecka).

Jako bezzasadny należy także uznać zarzut apelacji, iż w wyroku Sądu I instancji błędnie przyjęto, iż sytuacja materialna matki dziecka polepszyła się i jest lepsza od sytuacji pozwanego. Skarżąca w swych wywodach nie uwzględnia istnienia obowiązku pozwanego w utrzymaniu wszystkich swoich dzieci, co jak wykazał Sąd I instancji ma znaczący wpływ na ustalenie możliwościłożenia na małoletniego powoda w większym, aniżeli dotychczas zakresie. K. P. mając na utrzymaniu tylko powoda, zarabia zagranicą więcej, iż łącznie pozwany i jego małżonka, co słusznie Sąd Rejonowy wykazywał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wydatki na utrzymanie dwójki dzieci w Polsce, także są znaczące i nie można ich umniejszać, by sprostać kosztom utrzymania dziecka pozostającego za granicą małoletniego powoda.

Matka dziecka w toku sprawy czyniła przy tym inny zarzut, iż pozwany nie ma kontaktu z małoletnim powodem, a całość pieczy nad dzieckiem spoczywa na barkach matki dziecka. Jednocześnie przyznając w toku sprawy, iż decyzja o wyjeździe z dzieckiem zagranicę, zapadła przy początkowym sprzeciwie pozwanego (wyjaśnienia matki dziecka k 93 akt).

Konstatując należy uznać, że zarzuty apelacji nie wniosły zatem żadnych nowych okoliczności, których wcześniej apelująca by przed Sądem I instancji nie podnosiła. W związku z powyższym Sąd II instancji uznał zarzut naruszenia treści art. 233 kpc za stanowiący w istocie jedynie polemikę z niewadliwymi ustaleniami Sądu I instancji.

W związku z powyższym za niezasadne Sąd II instancji uznał także pozostałe zarzuty podniesione w apelacji, w tym zwłaszcza naruszenia prawa materialnego, albowiem Sąd Rejonowy w swoich ustaleniach bardzo szczegółowo przytoczył i omówił przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w zakresie obowiązku alimentacyjnego.

Dlatego też, Sąd Okręgowy analizując całokształt materiału zgromadzonego w aktach sprawy doszedł do przekonania, że wysokość obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego powoda ustalona przez Sąd Rejonowy tj. w wysokości po 500 zł miesięcznie zaspokaja potrzeby małoletniego powoda oraz uwzględnia obowiązek alimentacyjny jego matki i stosunki dochodowe, majątkowe i rodzinne pozwanego. Przy czym termin zaspokojenia potrzeb dziecka należy traktować zgodnie z dyspozycją art. 135§1 kro uznając nie wszelkie potrzeby, a jedynie potrzeby usprawiedliwione. Orzeczenie Sądu I instancji uwzględnia również okoliczność, że pozwany poza uiszczaniem alimentów na rzecz syna utrzymuje z nim sporadyczne kontakty.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku o niewątpliwej zmianie w zakresie wydatków pozwanego od czasu ostatniego rozstrzygnięcia alimentacyjnego, co ma związek z obowiązkiem zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb w utrzymaniu jeszcze dwójki dzieci z obecnego związku. Obowiązek ten pozwany spełnia dobrowolnie wspólnie z matką tych dzieci adekwatnie do własnych możliwości zarobkowych, przy uwzględnieniu także wykonywania osobistej pieczy nad dziećmi, jako niewymierny koszt w ich utrzymaniu.

W powyższych okolicznościach, w pełni podzielając stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu, Sąd Okręgowy nie znajdując przesłanek uzasadniających zmianę zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 385 kpc apelację matki małoletniego powoda oddalił w całości jako niezasadną.

Na podstawie art. 102 kpc Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu za instancję odwoławczą.

SSR Grzegorz Olejarczyk SSO Lech Dłuski SSO Jolanta Biernat-Kalinowska